
Tóth Krisztina

HOGY VAGYTOK?

Ahogy a családban a hetedik,
gyanútlan nemzedék világra hozza
az oroszlánarcú, foltos csecsemőt,
ahogy a frissen festett házfalon
mégiscsak átüt az obszcén graffiti,
ahogy háztűznéző alatt előjön
a kisházból a húgy- és szarszagú,
félbolond nagymama, és a levesbe nyúl,
ahogy a fásult majomarcból kinéz
az idegen testbe élethosszig bezárt
makacs, legyőzhetetlen értelem,
úgy villan cinkosan rád egy-egy pillanatra
barátaid arcából a halál.

Hogyha ilyenkor visszanezel,
második pillantásra senki sincs ott.
Valaki visszaküldte a nagymamát,
a házat újrafestik, az újszülöttet
elszállítják, és nem beszélnek róla többet,
a majom vakarózik, duzzadt seggét mutatja.
Hogy vagytok? – kérdezed, miközben
morajlik valami a kanyarodó buszok,
a zúgó vezetékek, a föld alatt futó
metró hangján. És egyre hangosabban
mondogatjátok: össze kéne már jönni egyszer,
aztán a túlkiabált zajban egyikőtök
előbb-utóbb az órájára néz.